

Mẹ... Tôi chạy ào trên con đường giữa cánh đồng đang bắt đầu vào vụ xuân. Tôi chạy qua bờ dọc, bờ ngang. Chiếc ba lô trên vai chòng chành theo từng bước chân chênh vênh, lầy lội. Sương mù phủ xuống. Những hạt mưa nhỏ lay phay bay tạo nên một màn sương mờ đục. Thỉnh thoảng cơn gió ulla qua như làn mỏng trên cả cánh đồng, buốt lạnh. Trong màn sương đó tôi vẫn nhận ra mẹ đang lom khom cấy lúa bên góc ruộng xa. Nghe tiếng gọi, mẹ ngẩng đầu lên. Những hạt mưa thấm ướt vạt lưng áo bó chặt thân gầy và như những viên ngọc trắng li ti trên mái tóc xơ gầy đã đốm bạc. Tôi cầm tay mẹ, đôi tay vừa cấy lúa, ngập trong nước lạnh, bùn hôi, tê dại. Mẹ nhìn tôi, mỉm cười, cả đôi mắt sáng rồi mắng yêu tôi. Mẹ lên bờ, quang gánh trên vai cùng tôi về nhà. Đã 28 Tết rồi, mẹ vẫn tất bật ra đồng. Tôi trách mẹ chỉ tham công tiếc việc. Mẹ cười: “Mẹ chỉ làm nốt ngày hôm nay nữa thôi!”. Mẹ tôi là thế đấy.

Hoàng hôn buông xuống. Từng cơn gió đang đi vào đêm như mạnh lên. Bếp lửa nổ tí tách. Tiếng í ới gọi nhau. Tiếng hô trâu, bò vào chuồng, tiếng lùa gà lùa vịt bên các gia đình vọng lại. Bữa cơm tối có thêm vợ chồng anh cả và hai cháu. Mẹ làm thịt con gà, bồi dưỡng cho con gái lâu ngày mới về. Chúng tôi quây quần bên mẹ. Mẹ nhìn con cháu ăn uống ngon lành. Rồi mẹ đi vào bếp lấy củ khoai luộc còn lại ngồi ăn. Tôi bảo: “Sao mẹ không ăn cơm, cơm còn nhiều đây này?”. Mẹ bảo: “Khoai này để lâu nó ngọt, mẹ thích ăn”. Anh cả nói: “Mẹ lúc nào cũng cho là khoai sắn ngon hơn cơm. Chẳng qua là mẹ tiếc của!”. Hai đứa cháu chen vào: “Ăn cơm nhà bà thích thật. Bà lúc nào cũng nhường cơm thịt cho cháu. Bà chỉ ăn khoai, cơm nguội với rau dưa thôi!”. Mẹ cười: “Mẹ ăn quen rồi. Ngày xưa khoai sắn là chính, lấy đâu ra cơm cá thịt như bây giờ. Bỏ đi mẹ thấy không nổi. Các con cứ yên tâm, mẹ không đói đâu...”. Mẹ tôi là thế đấy.

Đêm, tôi nằm ngủ bên mẹ. Có lẽ tôi là người hạnh phúc bởi từ bé tới bây giờ đã đôi mươi vẫn nằm ngủ chung với mẹ. Lúc còn bé, chưa biết nhiều về cuộc sống, tôi

ngủ vô tư trong vòng tay ấm áp của mẹ. Lớn khôn, hiểu được vài điều, tôi cảm nhận được mẹ vui, mẹ buồn, mẹ trăn trở với cuộc sống còn nhiều khó khăn qua giấc ngủ của mẹ. Đêm nay cũng vậy, chỉ vài ngày nữa thôi là mẹ thêm một tuổi. Tôi ôm lấy mẹ, tấm lưng gầy và vòng ngực lép trái bao gian khó cuộc đời... Mẹ tôi là thế đấy.

Tôi tỉnh dậy sau một đêm giấc ngủ say nồng. Mẹ bảo: “Con ăn sáng đi rồi mẹ gọi đầu cho, mẹ đun nước ở dưới bếp rồi!”. Tôi xuống bếp mở chiếc nắp vung to. Một làn hơi nước đặc sệt bay lên ngạt ngào thơm với nhiều hương vị lá sả, lá chanh... quyện vào nhau. Mẹ đổ nước ra chậu rồi dội từng ca nước lên mái tóc tôi. Dòng nước nóng và bàn tay mẹ ấm, tôi hưởng trọn cái chăm chút mẹ dành cho. Trước đây tôi để tóc dài, chấm ngang lưng. Mẹ bảo tóc mẹ trước đây cũng vậy. Mỗi lần gọi bà ngoại phải đun hai lần nước mới đủ. Lần này trước lúc về quê mấy đứa bạn rủ rê đi làm tóc mới. Tôi đắn đo, nhưng rồi không cưỡng lại được kiểu tóc hiện đại. Kết quả, mái tóc của tôi chỉ còn ngang vai. Mẹ không trách tôi mà chỉ man mác buồn. Mẹ bảo: “Tóc con dày lại có bờ vai mỏng, tấm lưng thon hơi đầy rất hợp với kiểu tóc dài chấm lưng”. Tôi khóc thầm, những giọt nước mắt hối hận lẫn vào hương lá và bàn tay mẹ lại như những vũ điệu nhẹ nhàng êm ái trên mái tóc của tôi.

Gió xuân về bên cửa. Những hạt mưa li ti lay phay bay. Mẹ chao thêm mấy ca nước ấm. Dưới ngõ mấy đứa bạn nói chuyện lao xao, rủ nhau đi chợ Tết. Mẹ dùng tay: “Để mẹ dọn cho. Con chuẩn bị đi kẻo chúng nó chờ!”. Mẹ tôi là thế đấy.

Mưa vẫn lay phay. Ngày mai, mẹ tôi thêm một tuổi.

Phạm Đình Lân